Opinia Komitetu Regionów „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE”

(2011/C 259/12)

KOMITET REGIONÓW

— Wyraża nadzieję, że ze względu na coraz częściej transgraniczny charakter zjawiska, któremu należy przeciwdziałać, strategia na poziomie UE będzie mogła stanowić faktyczną wartość dodaną w stosunku do odpowiednich inicjatyw poszczególnych państw członkowskich.

— Zaznacza, że jest niezbędne, by rzeczywista konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego i bezpieczeństwa obywateli, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony prywatności, szła w parze – podczas wdrażania przewidzianych środków – z koniecznością przestrzegania praw podstawowych.

— Proponuje, by UE wspierała również zakładanie pojedynczych instytucji zamawiających na szczeblu regionalnym w celu ujednolicenia procedur udzielania zamówień publicznych na określonym obszarze, tak aby można było zarazem ograniczyć liczbę organów publicznych zajmujących się udzielaniem zamówień publicznych na roboty budowlane, usługi i dostawy.

— Popiera decyzję Komisji o podjęciu następnego działania legislacyjnego w celu wzmocnienia europejskich ram prawnych dotyczących konfiskaty i zaleca, by w omawianym wniosku ustawodawczym określono na zasadzie pierwszeństwa wobec innych opcji, że naturalnym posiadaczem prawa własności do skonfiskowanego mienia jest gmina, na której terenie znajduje się to mienie.

— Wyraża zadowolenie, że przewidziano partnerstwo z Komitetem Regionów w ramach planowanego (już w tym roku) utworzenia unijnej sieci na rzecz uświadamiania na temat radykalizacji.

— Zwraca uwagę, że powinien koniecznie brać udział w procesie przeglądu instrumentów finansowych sektora spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa na lata po roku 2013 oraz móc skutecznie współdziałać na rzecz opracowania możliwych instrumentów finansowania.

Sprawozdawca	Giuseppe VARACALLI (IT/ALDE), burmistrz Gerace (Reggio di Calabria)
Dokument źródłowy	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy" COM(2010) 673 wersja ostateczna

I. **ZALECENIA POLITYCZNE**

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Stwierdza, że komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu" ([1]), przyjęty w ramach programu sztokholmskiego z 2009 r. i pięcioletniego planu prac w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, przedstawia całościową strategię w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego i określa rzeczywisty czteroletni program działań.

2. Uważa, że w przypadku opracowania i realizacji europejskiej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE mamy do czynienia z wyzwaniem, które instytucje europejskie, państwa członkowskie, samorządy lokalne i regionalne oraz społeczeństwo obywatelskie muszą podjąć wspólnie, nie bacząc na różnorodność ich ról i kompetencji.

3. Podkreśla, że inicjatywa Komisji wpisuje się w historyczny moment o szczególnym znaczeniu dla równowagi kompetencji między instytucjami Unii Europejskiej, zwłaszcza w następstwie wzmocnienia – wraz z przyjęciem traktatu lizbońskiego – kompetencji Parlamentu Europejskiego, w związku z czym ugruntowała się teraz jaśniejsza definicja zakresu odpowiedzialności poszczególnych instytucji w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego.

4. Zasadniczo bardzo pozytywnie ocenia ogólną strukturę komunikatu, który zawiera szczegółową, precyzyjną analizę – a także konieczną oczywiście w tego typu dokumencie syntezę – licznych zagadnień europejskich w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego.

5. Jednocześnie podkreśla jednak, że dzięki szczególnym działaniom władz lokalnych i regionalnych obywatele mają zapewniony zasadniczo wysoki poziom bezpieczeństwa. Ten wysoki standard należy dalej rozwijać w ramach przepisów regulujących gwarantowane prawa podstawowe i gwarancje państwa prawa. Ważne jest, by mieć przy tym wzgląd na ochronę prywatności. Przy zawieraniu umów z państwami trzecimi Unia Europejska powinna także przestrzegać tych wymogów, ze względu na wynikające z tych umów środki wykonawcze.

6. Stwierdza, że definicja pięciu celów strategicznych, przeprowadzona za pomocą obiektywnie słusznej i godnej poparcia metodologii, idzie w parze z odpowiednim opisem jasno określonych i wymiernych działań, których liczba jest ściśle ograniczona i które zatem lepiej będzie można zrealizować.

7. Potwierdza własne – deklarowane już zresztą we wcześniejszych opiniach – zaangażowanie na rzecz skoordynowanego podejścia wszystkich szczebli instytucjonalnych w tej dziedzinie, począwszy oczywiście od władz lokalnych i regionalnych – organów, których w naturalny i nieunikniony sposób dotyczą wszelkie problemy w dziedzinie bezpieczeństwa, jakie się pojawiają na ich obszarze.

8. Zauważa w szczególności, że analiza zagadnienia bezpieczeństwa uzyskuje wymiar ponadnarodowy – wobec oczywistego stopniowego wzrostu znaczenia tej kwestii w ostatnich latach, z uwagi na coraz bardziej dziś się potwierdzający transgraniczny charakter wielu form zagrożeń bezpieczeństwa.

9. Podkreśla w związku z tym, że problemów bezpieczeństwa poszczególnych wspólnot narodowych nie można oddzielać od europejskiej polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, która polega także na koordynacji – z poszanowaniem prerogatyw krajowych – działań, w przypadku których podejście ponadnarodowe ma większą lub bardziej odpowiednią skuteczność.

10. Wyraża zatem nadzieję, że ze względu na coraz częściej transgraniczny charakter zjawiska, któremu należy przeciwdziałać, strategia na poziomie UE będzie mogła w rzeczywistości stanowić faktyczną wartość dodaną w stosunku do odpowiednich inicjatyw poszczególnych państw członkowskich.

11. Podkreśla, że w oparciu o podejście symetryczne względem niezbędnych działań ponadnarodowych należy wykorzystać także działania oddolne, będące efektem konsultacji z władzami lokalnymi i regionalnymi jako przedstawicielami społeczności najbardziej bezpośrednio dotkniętych przez działalność przestępczą.

12. Stwierdza jednak, że przed rozpoczęciem wszelkich działań związanych z poszczególnymi inicjatywami ujętymi w strategii konieczne będzie dokonanie oceny już obowiązujących ram prawnych, a także oceny zgodności z zasadą pomocniczości, przeprowadzonej z udziałem Komitetu Regionów oraz parlamentów krajowych i regionalnych.

13. Choć ogólnie pozytywnie ocenia całą strategię, zwraca uwagę, że – jak się wydaje – strategii w obecnym kształcie zasadniczo nie towarzyszy ocena oddziaływania planowanych działań, dlatego też należy taką ocenę przewidzieć i powinna ona uwzględniać konsultację z samorządami lokalnymi i regionalnymi, w związku z którą Komitet Regionów jest w pełni gotowy do współpracy w fazie przygotowawczej.

([1]) COM(2010) 673 wersja ostateczna.

14. Zaznacza, że jest niezbędne, by dostrzegana konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego i bezpieczeństwa obywateli, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony prywatności, szła w parze – podczas wdrażania przewidzianych środków – z równoczesną potrzebą przestrzegania praw podstawowych i wzmocnienia praw procesowych podejrzanych i oskarżonych w ramach zagwarantowania rzetelnego procesu sądowego, zważywszy m.in. na wejście w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i rychłe przystąpienie UE do Europejskiej konwencji praw człowieka, co oznacza, że instytucje europejskie będą podlegały kompetencji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu.

15. Podkreśla zatem swoją gotowość, by dla lepszej ochrony praw podstawowych kontynuować współpracę z Agencją Praw Podstawowych UE i podczas realizacji strategii wspierać zwłaszcza samorządy lokalne i regionalne w niełatwym dążeniu do osiągnięcia właściwej równowagi między poprawą bezpieczeństwa, ochroną prywatności a przestrzeganiem praw podstawowych, indywidualnych i zbiorowych.

16. Zgłasza poważne zastrzeżenia co do podkreślanego w komunikacie Komisji znaczenia „silnego sektora bezpieczeństwa w UE". Należy raczej podkreślić wyłączne prawo państwa do użycia siły. Poprzez skuteczny system publicznych zezwoleń i nadzoru należy zagwarantować ciągłe poszanowanie przepisów prawnych dotyczących funkcjonowania prywatnych agencji ochrony oraz zabezpieczeń, a w szczególności podstawowych praw obywateli. Nie wolno przy tym dopuścić, by działania sektora prywatnego były wykorzystywane do obchodzenia przepisów prawa.

17. Podkreśla, że chociaż przedstawione w komunikacie cele i działania są w ogólności istotne dla władz lokalnych i regionalnych, to w przypadku niektórych omówionych dziedzin wydają się dotyczyć tych władz bardziej bezpośrednio.

Podejście administracyjne

18. Uważa, że jeżeli chodzi o cel 1, szczególnie istotne dla działalności władz lokalnych i regionalnych wydaje się działanie 2 („Ochrona gospodarki przed infiltracją przestępczą"), w ramach którego jeszcze większego znaczenia nabiera konkretne nawiązanie do polityki przewidującej zaangażowanie „organów rządowych i regulacyjnych właściwych do spraw udzielania licencji, zezwoleń, zamówień publicznych i dotacji (podejście administracyjne)".

19. W związku z tym zwraca uwagę na istotne znaczenie praktycznego wsparcia Komisji dla państw członkowskich poprzez utworzenie „sieci krajowych punktów kontaktowych, które będą miały za zadanie wspierać wymianę najlepszych praktyk", oraz poprzez finansowanie „projektów pilotażowych w konkretnych kwestiach praktycznych". Za absolutnie niezbędny uważa formalny i systematyczny bezpośredni udział władz lokalnych i regionalnych w tych inicjatywach. Zwraca uwagę, że rzeczywisty proces zwiększania bezpieczeństwa powinien nierozłącznie wiązać się ze stałą i rygorystyczną kontrolą wykorzystywania przez te władze środków publicznych, które, jak wiadomo, często są przedmiotem uwagi organizacji przestępczych.

20. Mając szczególnie na uwadze delikatną kwestię udzielania zamówień publicznych i dotacji, proponuje, by UE, skuteczniej dalej tworząc krajowe punkty kontaktowe, wspierała również zakładanie pojedynczych instytucji zamawiających na szczeblu regionalnym w celu ujednolicenia procedur udzielania zamówień publicznych na określonym obszarze, tak aby można było zarazem ograniczyć liczbę organów publicznych zajmujących się udzielaniem zamówień publicznych na roboty budowlane, usługi i dostawy ([2]).

Konfiskata mienia

21. W odniesieniu do działań objętych celem 1 uważa ponadto, że jeszcze ważniejsze w kwestii europejskiego bezpieczeństwa wewnętrznego jest działanie 3, dotyczące konfiskaty mienia pochodzącego z działalności przestępczej. Stanowi ono bezspornie podstawowy środek zwalczania – w sposób całkowicie przekrojowy – wszelkich form przestępczości, gdyż rzeczywiste zajęcie mienia pochodzącego z działalności przestępczej jest niewątpliwie najskuteczniejszym spośród znanych narzędzi na liście różnorodnych środków wykorzystywanych do zwalczania przestępczości.

22. Popiera w tym względzie decyzję Komisji o podjęciu następnego działania legislacyjnego w celu wzmocnienia europejskich ram prawnych dotyczących konfiskaty; w tym kontekście szczególnie ważne wydają się szczegółowe przepisy rozwijające ten instrument, zwłaszcza dotyczące konfiskaty mienia osób trzecich, rozszerzenie kompetencji w zakresie konfiskaty oraz wzajemne uznawanie przez państwa członkowskie nakazów konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego: rozszerzenie podmiotowych i przedmiotowych uprawnień publicznych w tej dziedzinie, poprzez stopniowe udoskonalenie wchodzących w grę procedur, z pewnością czyni skuteczniejszym i konkretniejszym zwalczanie nielegalnych korzyści majątkowych, nadając prawdziwą spójność kompleksowi działań podejmowanych przez instytucje.

23. Niemniej w odniesieniu do wzajemnego uznawania decyzji dotyczących konfiskaty wyraża zaniepokojenie stanem wdrażania decyzji ramowej 2006/783/WSiSW Rady ([3]), której transpozycja do ustawodawstwa krajowego państw członkowskich jest zdaniem Komisji wyraźnie niewystarczająca, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że na końcu lutego 2010 r., tj. 15 miesięcy po upływie wyznaczonego terminu, tylko 13 państw członkowskich wdrożyło ten instrument ([4]).

([2]) Por. model koncentracji kompetencji w zakresie udzielania zamówień publicznych przedstawiony w niedawnej włoskiej ustawie nr 136 z 13 sierpnia 2010 r. („Nadzwyczajny plan zwalczania mafii. Środki zaradcze w sektorze zamówień publicznych", zob. zwłaszcza art. 13). Ustawa ta przewiduje między innymi porozumienie Wspólnej Konferencji (składającej się również z przedstawicieli władz lokalnych) w trakcie ustalania przepisów wykonawczych do ustawodawstwa (zob. ust. 1 wspomnianego powyżej artykułu 13).

([3]) Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW Rady z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59–78.

([4]) COM(2010) 428 wersja ostateczna – sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady na podstawie art. 22 decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty.

24. Popiera w tym względzie apel skierowany przez Komisję do państw członkowskich o wdrożenie tej decyzji.

25. Popiera harmonogram inicjatyw, które Komisja zamierza podjąć w dziedzinie konfiskaty, i uważa, że zaproponowane cztery lata (do roku 2014) stanowią odpowiedni okres odniesienia dla realizacji programu.

26. W odniesieniu szczególnie do inicjatywy polegającej na utworzeniu do końca roku 2014 „biur ds. odzyskiwania mienia" uważa za niezbędne, by władze lokalne i regionalne już od początkowej fazy odgrywały – w oparciu o zasady i kryteria jednolite dla całego terytorium europejskiego – czynną rolę w tworzeniu tych struktur dzięki formalnemu udziałowi za pośrednictwem swoich własnych przedstawicieli, zarówno na poziomie politycznym, jak i operacyjnym.

27. Wyraża głębokie przekonanie, że władze lokalne i regionalne powinny ponadto zostać odpowiednio włączone w dwa działania informacyjne zaplanowane przez Komisję na rok 2013, polegające na opracowaniu „wspólnych wskaźników" oceny funkcjonowania biur i efektów ich pracy oraz na udostępnieniu „wytycznych dotyczących najlepszych praktyk" w celu zapobiegania odzyskiwaniu skonfiskowanego mienia przez grupy przestępcze. W przypadku obu tych inicjatyw Komitet uważa, że należy poprzez formalne partnerstwo zaangażować instytucje lokalne, i to już od samego początku ich realizacji.

28. Zaleca, by w omawianym wniosku ustawodawczym określono na zasadzie pierwszeństwa wobec innych opcji, że naturalnym posiadaczem prawa własności do skonfiskowanego mienia jest gmina, na której terenie znajduje się to mienie, dzięki czemu będzie można stworzyć mocny instytucjonalny punkt zaczepienia, m.in. w związku z późniejszą fazą ponownego wykorzystania mienia. W tej kwestii Komitet popiera działania użyteczności społecznej, takie jak przyznanie mienia stowarzyszeniom i spółdzielniom, mając na względzie m.in., że społeczności lokalne płacą najwyższą cenę za działania zorganizowanej przestępczości, i ponowne wykorzystanie skonfiskowanego mienia w sposób użyteczny społecznie ma wyraźnie charakter rekompensaty dla społeczności dotkniętych tym poważnym procederem. Podkreśla przydatność stałej podstawy prawnej w odniesieniu do losu skonfiskowanego mienia, a także zwraca uwagę, że w razie podjęcia dalszych działań w celu wzmocnienia lub zmiany obowiązujących ram prawnych należałoby również uwzględnić fakt, że społeczności lokalne ponoszą olbrzymie skutki m.in. działań zorganizowanej przestępczości.

29. Podkreśla w każdym razie, że należy ponadto przewidzieć – w odniesieniu do konkretnego ponownego wykorzystania każdego skonfiskowanego mienia – środki umożliwiające rzeczywiste użytkowanie tego mienia, biorąc pod uwagę, że często znajduje się ono w stanie strukturalnie uniemożliwiającym ich użytkowanie.

Radykalizacja postaw i werbowanie terrorystów

30. Z zadowoleniem stwierdza, że co się tyczy celu 2 („Zwalczanie terroryzmu i walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów"), w kontekście działania 1 („Wzmocnienie pozycji społeczeństwa w zapobieganiu radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów") stwierdzono już między innymi, iż zapobieganie „wymaga ścisłej współpracy z władzami lokalnymi", w związku z czym bezpośrednia współpraca władz lokalnych i regionalnych została odpowiednio uwzględniona w komunikacie.

31. Zwraca uwagę, że trzeba pamiętać o specyficznych zagrożeniach w wypadku naruszenia praw podstawowych w wyniku zastosowania pewnych środków, a zwłaszcza środków mających na celu zwalczanie terroryzmu.

32. Wyraża zatem zadowolenie, że w konsekwencji przewidziano partnerstwo z Komitetem Regionów w ramach planowanego (już w tym roku) „utworzenia (…) unijnej sieci na rzecz uświadamiania na temat radykalizacji", która może umożliwić wymianę doświadczeń, wiedzy i dobrych praktyk z myślą o zwiększaniu świadomości na temat radykalizacji oraz rozwijaniu technik komunikacji w celu udaremnienia rozpowszechniania się idei terrorystycznych.

33. Podkreśla, że przewidywany skład tej sieci, obejmujący wiele osób z różnych względów silnie zaangażowanych w działania zmierzające do zwalczania bezprawia, stanowiłby optymalną podstawę praktycznej i trwałej współpracy między Komitetem Regionów a Komisją Europejską; sieć byłaby nie tylko stałym nieformalnym forum dla zainteresowanych podmiotów, na którym mogłyby one przedstawiać pomysły, a tym samym stymulować strategiczną dyskusję, ale także terenem próbnym dla inicjatyw pilotażowych.

34. Oświadcza w związku z tym, że zamierza w konkretny sposób uczestniczyć w tworzeniu planowanego forum online oraz organizowaniu konferencji na terenie UE, i podkreśla konieczność niezwłocznego wdrożenia partnerstwa poprzez natychmiastowe nawiązanie kontaktu operacyjnego między właściwymi strukturami Komitetu i Komisji.

35. Ponadto wzywa Komisję, by nawiązała analogiczne kontakty operacyjne w celu rozszerzenia partnerstwa na organizację konferencji ministerialnej przewidzianej na rok 2012 oraz na opracowanie podręcznika działań i doświadczeń przydatnych do wspierania przedsięwzięć państw członkowskich. Te dalsze partnerskie działania będą mogły posłużyć do przygotowania jeszcze bardziej zorganizowanego zestawu wspólnych inicjatyw, dzięki którym obywatele europejscy będą mogli uzyskać właściwy obraz silnego zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w sprawę o tak wielkiej wadze w obecnym kontekście historycznym.

36. Oferuje swoje wsparcie i współpracę przy określaniu krytycznych elementów infrastruktury w ramach zapobiegania atakom terrorystycznym.

Transport

37. Jeśli chodzi jeszcze o cel 2, za szczególnie istotne uważa działanie 3 („Ochrona transportu"), w odniesieniu do którego z zadowoleniem odnotowuje zamiar dalszego rozwijania unijnej polityki bezpieczeństwa transportu lotniczego i morskiego oraz popiera planowane wzmocnienie działań UE w dziedzinie transportu lądowego.

38. W kwestii zarówno lokalnego i regionalnego transportu szynowego, jak i kolei dużych prędkości zgadza się zatem, że należy utworzyć stały komitet do spraw bezpieczeństwa transportu lądowego, który jego zdaniem powinien – z obiektywnych względów konieczności operacyjnej – formalnie obejmować przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych, w stosownej proporcji, jednak z zachowaniem elastyczności zależnie od rozpatrywanych zagadnień.

39. Uważa bowiem za bezsporne, że liczne i powszechnie znane problemy związane z bezpieczeństwem transportu szynowego wywierają bardzo duży wpływ na prawa społeczności lokalnych do mobilności, w związku z czym bezpośredni udział przedstawicieli instytucji lokalnych w organach europejskich zajmujących się tym zagadnieniem jest niezbędny.

40. Zwraca uwagę na liczne krytyczne opinie na temat wykorzystywania danych pasażerów linii lotniczych i zachęca do uwzględnienia ich przy pracach nad zapowiadanym aktem prawnym dotyczącym gromadzenia danych o pasażerach linii lotniczych.

Cyberprzestępczość

41. Jeśli chodzi o działania objęte celem 3 („Podniesienie poziomu ochrony obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni"), pragnie przede wszystkim odgrywać istotną rolę w uwrażliwianiu obywateli i przedsiębiorstw lokalnych na coraz większą potrzebę zwalczania rosnącego zagrożenia systemów informatycznych i ataków na nie, przy jednoczesnym uwzględnieniu nowych sposobów popełniania przestępstw tego rodzaju.

42. Popiera widoczne w komunikacie, bardzo zaangażowane podejście do problemu i podziela podstawowe założenie, że bezpieczeństwo sieci informatycznych stanowi zasadniczy czynnik właściwego funkcjonowania społeczeństwa informacyjnego. Te sieci informatyczne są skoncentrowane zwłaszcza na obszarach miejskich, gdzie znajdują się także węzły tych sieci. Komitet zaleca w związku z tym Komisji, by we współpracy z władzami terytorialnymi opracowała strategię wsparcia, która pozwoli zapewnić ochronę tych węzłów i zarządzanie nimi na obszarach miejskich.

43. Jest zdania, że może współuczestniczyć w planowanych działaniach zmierzających do wzmocnienia europejskiego potencjału reagowania na ten problem, i podkreśla wagę utworzenia do roku 2013 w ramach istniejących struktur centrum ds. walki z cyberprzestępczością, ściśle współpracującego z instytucjami europejskimi, takimi jak CEPOL, Europol i Eurojust. Również Komitet mógłby współpracować przy opracowaniu szczegółowego studium wykonalności utworzenia tego centrum.

44. Podkreśla, że konieczna jest niemniej poprawa kompetencji lokalnych w tym zakresie, co wymaga odpowiednich inwestycji w szkolenia w samorządach.

Zarządzanie granicami

45. W odniesieniu do celu 4 („Poprawa bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami") podkreśla, że w komunikacie najpierw powinna się znaleźć wyraźna wzmianka o „duchu solidarności" i „podziale odpowiedzialności" (art. 80 TFUE) – kluczowych warunkach skutecznego podejścia do problemu, wyrażając jednocześnie nadzieję, że zasady te zostaną przełożone na konkretne działania wspierające państwa członkowskie i ich obszary najbardziej narażone na ten problem.

46. Ponadto podkreśla, że zasadniczo niezbędne jest jak najlepsze pogodzenie niewątpliwej potrzeby wzmocnienia mechanizmów zwalczania istniejących problemów, które w ostatnim czasie stają się coraz poważniejsze, z równoległą potrzebą skutecznej ochrony procesów współpracy transgranicznej z partnerami spoza UE. W związku z oczywistą komplementarnością obu tych wymogów Komitet zobowiązuje się wspierać wszelkie działania przyczyniające się do ich spełnienia w większym stopniu.

47. Mając na uwadze społeczny wymiar coraz większych przepływów migracyjnych, podkreśla konieczność opracowania w porozumieniu z władzami lokalnymi i regionalnymi europejskiej polityki azylowej i imigracyjnej, opierającej się na poszanowaniu praw człowieka, solidarności i odpowiedzialności. W szczególności należy zwrócić uwagę na ochronę prywatności osób, które migrując, przekraczają granice państwowe. Ważne jest jednak także zachęcanie do tego, by więcej państw chętnie przyjmowało u siebie przybyszy, gdyż może to pomóc sprostać wyzwaniom demograficznym związanym ze spadkiem liczby ludności i liczby pracowników w Europie.

48. Jeśli chodzi ogólnie o zestaw działań zaproponowanych w dziedzinie przepływu osób, zauważa, że spełniają one godne poparcia zintegrowane kryterium interwencji, jako że mają na celu szersze zastosowanie nowych technologii do przeprowadzania kontroli granicznych i do ochrony granic (system EUROSUR, w odniesieniu do którego w komunikacie słusznie wspomina się m.in. o konkretnym wniosku ustawodawczym, przewidywanym na ten rok) oraz usprawnienie koordynacji między państwami członkowskimi za pośrednictwem Fronteksu, agencji, w przypadku której komunikat przewiduje konkretne działanie zmierzające do wzmocnienia zdolności zarządzania informacjami.

49. Podkreśla, że także nowe środki zabezpieczania granic (np. tzw. „nagie" skanery ciała) służące kontroli osób muszą być adekwatne do pożądanego wyniku i gwarantować prawa podstawowe tychże osób, a zwłaszcza ich prawa do poszanowania godności, ochrony prywatności i swobodnego przemieszczania się. W kontekście ostatnich wydarzeń Komitet z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę poddawania wszelkich przewożonych towarów analizie ryzyka. Działania te powinny być nastawione na to, by ograniczone możliwości techniczne kontroli można było stosować w pojedynczych przypadkach w sposób ukierunkowany, a jednocześnie gwarantować gospodarce niezbędny szybki transport towarów.

Kryzysy i katastrofy

50. Co się tyczy celu 5 („Zwiększenie odporności Europy na kryzysy i katastrofy"), zobowiązuje się wspierać wszelkie europejskie inicjatywy reagowania na kryzysy i katastrofy, uważając, że sam może – z racji kompetencji i doświadczeń, którymi w naturalny sposób dysponują reprezentowane przez niego instytucje lokalne – wnieść efektywny wkład do oceny zagrożeń lub ryzyka, w kwestiach organizacyjnych dotyczących działań uświadamiających oraz w fazach operacyjnych związanych z zagrożeniami, zgodnie z tym, co przewidziano w komunikacie.

51. Podkreśla w tym kontekście swą gotowość do współpracy nad poprawą koordynacji i wymiany informacji przede wszystkim także na szczeblu lokalnym, regionalnym i transgranicznym w zakresie bezpieczeństwa reaktorów i ochrony ludności przed zagrożeniem radioaktywnym.

Środki finansowe

52. Podsumowując i mając na względzie to, co stwierdzono powyżej, uważa za istotne, by jego własny nieodzowny udział w procesie poprawy europejskiego bezpieczeństwa wewnętrznego łączył się z dostosowaniem potencjału i kompetencji władz lokalnych i regionalnych. Dlatego też niezbędne jest inwestowanie w dalsze badania oraz we wprowadzanie innowacji w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego, kryminalistyki, ochrony infrastruktury krytycznej i bezpieczeństwa miejskiego, a także wspieranie takich działań przez Komisję Europejską. Dzięki temu będzie można stawić czoła problemom o coraz bardziej specyficznym i złożonym charakterze.

53. Zwraca, zatem uwagę, że powinien koniecznie brać udział w procesie przeglądu instrumentów finansowych sektora spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa na lata po roku 2013 oraz móc skutecznie współdziałać na rzecz opracowania możliwych instrumentów finansowania, tak aby dzięki doświadczeniom zdobytym przez instytucje lokalne przyczyniać się do zapewniania racjonalnego i efektywnego planowania przydziału środków.

Bruksela, 1 lipca 2011 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO